

Lovforslag nr. L 70. Fremsat den 16. november 1989 af Lone Stig Andersen (SF), Agerschou (SF), Bjørn Poulsen (SF), Stillinger (SF) og Jens Thoft (SF)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme

(Dækningsafgift)

§ 1

I lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, jf. lovbekendtgørelse nr. 595 af 5. september 1986, som ændret ved § 2 i lov nr. 146 af 25. marts 1987, lov nr. 270 af 13. maj 1987, § 6 i lov nr. 377 af 6. juli 1988 og lov nr. 221 af 5. april 1989, foretages følgende ændringer:

1. I § 23, stk. 1, udgår 4.-7. pkt., og i stedet indsættes:

»Af de øvrige ejendomme, der er dækningsafgiftspligtige i henhold til nærværende paragraf, opkræves dækningsafgift af grundværdien med halvdelen af vedkommende kommunes grundskyldpromille. I Københavns og Frederiksberg Kommuner kan dækningsafgiften af grundværdien af de ejendomme, der er omfat-

tet af 4. punktum, yderligere opkræves med halvdelen af den promille, hvormed amtskommunal grundskyld opkræves i det øvrige land. Dækningsafgiften af forskelsværdien svares med en af kommunalbestyrelsen fastsat promille.«

2. I § 23 A, stk. 2, affattes 1. pkt. således:

»Dækningsafgift af de ejendomme, der er nævnt i stk. 1, 1. punktum, svares af forskelsværdien med en promille, der fastsættes af kommunalbestyrelsen.«

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og har virkning fra og med skatteåret 1991.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

I § 23 og § 23 A er der vedrørende dækningsafgifter lagt loft over, hvor stor en promille kommunalbestyrelserne kan fastsætte. Dette lovforslag fjerner dette loft og overlader det til det kommunale selvstyre at fastlægge promillen i den udstrækning, man i kommunalbestyrelsen overhovedet beslutter at ville opkræve dækningsafgift.

Kommunerne har de seneste år mistet meget store indtægter bl.a. ved nedsættelse af bloktilskuddene og ved indførelse af strafafgiften. Samtidig er kommunernes opgaver vokset. Flere opgaver er blevet overladt til kommunerne, og deres mulighed for at løse disse opgaver er følgelig forringet. Kommunerne har fået ringere mulighed for at planlægge, fordi de ikke kan vide sig sikre på, hvilke nye indgreb statsmagten foretager, ligesom kommunernes muligheder for at finansiere opgaverne er blevet beskåret.

Dækningsafgiften er en af kommunernes indtægtsmuligheder, og lovforslaget tilsigter, at kommunerne uden statens indblanding selv fastsætter dækningsafgiftens størrelse.

Muligheden for at hæve dækningsafgiftspromillen giver kommunerne en større indtægt og åbner mulighed for at nedsætte personskatterne tilsvarende til fordel for personer med de laveste indkomster.

Erhvervslivets skat til kommunerne er en meget lille del af kommunens indtægter. SF ønsker, at erhvervslivet betaler for de udgifter, kommunen må afholde for at have et aktivt erhvervsliv. Selskabsskatterne kommer ofte ikke kommunerne direkte til gode. Dækningsafgift er kommunernes mulighed for at sende en lille del af »regningen« for udgifterne i forbindelse med erhvervsejendomme, f.eks. sådanne udgifter som gaders, vejes og parkeringspladsers vedligeholdelse, renholdning, belysning etc., tilbage til erhvervslivet.

De ejendomme, der kan pålignes dækningsafgift efter § 23, er offentlige ejendomme, der er fritaget for kommunal grundskyld.

De ejendomme, der kan pålignes dækningsafgift efter § 23 A, er ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende formål. Som eksempler på ejendomme, der *ikke* falder ind under bestemmelsen, kan nævnes garageanlæg, busstationer, private godsterminaler, private plejehjem, private museer og kursusejendomme. Heller ikke landbrugsejendomme er omfattet.

Dækningsafgiften beregnes for disse ejendomme af forskelsværdien, som er ejendomsværdien fratrukket grundværdien.

Hvis en ejendom kun delvis anvendes til et af de i loven opregnede formål, er det en betingelse, at mere end halvdelen af forskelsværdien kan henføres til disse formål.

For hele landet er provenuet af dækningsafgiften på erhvervsejendomme budgetteret i 1989 til ca. 732 mio. kr.

Af bilaget ses, at dækningsafgiften for erhvervsejendomme oftest anvendes i bykommuner og oftest med maksimum på 10 promille.

Bemærkninger til forslagens enkelte punkter

Til § 1

Til nr. 1

Med ændringen i § 23 fjernes de lofter, der findes i den nugældende lov vedrørende dækningsafgiften for offentlige ejendomme.

Til nr. 2

Med ændringen i § 23 A fjernes de lofter, der findes i den nugældende lov vedrørende dækningsafgiften på andre afgiftspligtige ejendomme.

Bilag

	Antal kommuner i alt	Antal kommuner med maksimal dækning (10 promille)	Antal kommuner uden dækning
Amtskommune			
Københavns og Frederiksberg Kommuner	2	2	0
Københavns Amtskommune	18	17	1
Frederiksborg Amtskommune	19	7	8
Roskilde Amtskommune	11	2	8
Vestsjællands Amtskommune	23	3	14
Storstrøms Amtskommune	24	0	21
Bornholms Amtskommune	5	0	4
Fyns Amtskommune	32	1	24
Sønderjyllands Amtskommune	23	1	19
Ribe Amtskommune	14	1	11
Vejle Amtskommune	16	3	9
Ringkøbing Amtskommune	18	1	17
Århus Amtskommune	26	1	24
Viborg Amtskommune	17	0	16
Nordjyllands Amtskommune	27	1	25